

UMUT

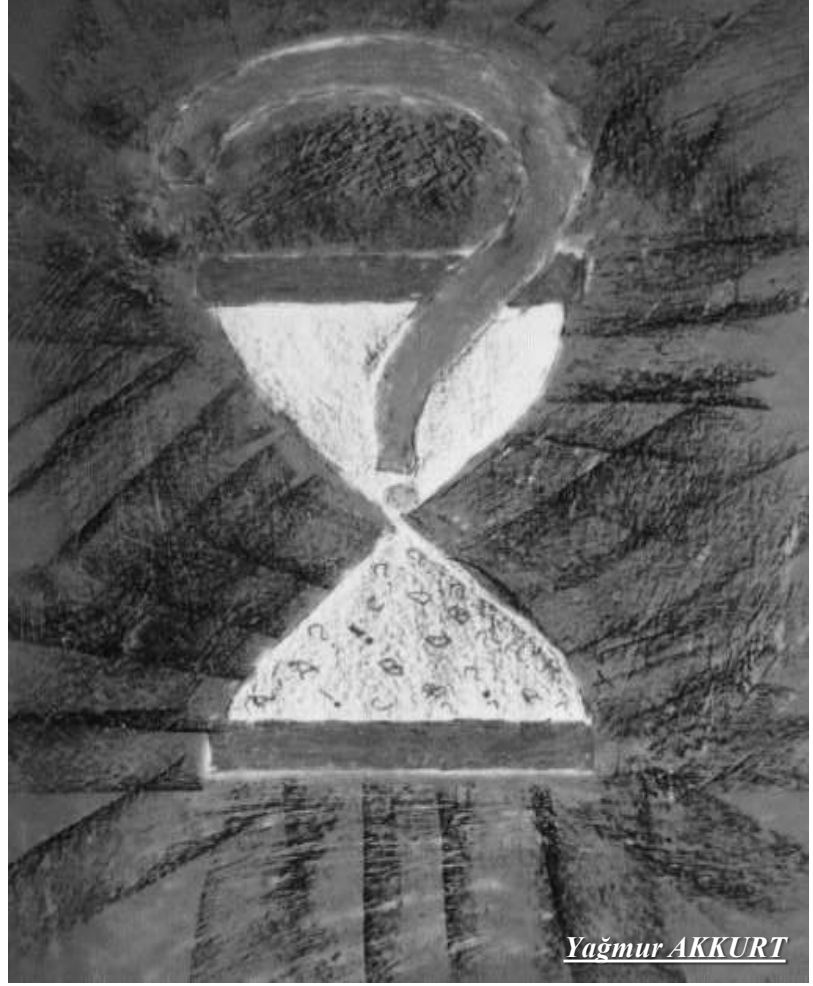
Kültür – Sanat - Edebiyat

UMUT IŞIĞIMIZ

Biz onları umut ışığı olarak görelim ki karanlık girdaplara düşmeyelim. Girdap; bir engelle karşılaşan suyun dönerek yaptığı çevrindir. Kayıplar aynı girdaptaki su gibidir. Biz onlara direndiğimiz an girdaplar oluştururlar.

Anne ve babamızı kaybettiğimizde yüreğimizde oluşan burukluğu hiç unutabilir miyiz? Belki bir gün acısı diner. Çünkü onlar yaşlarını almış, evlatlarını ve torunlarını görmüşlerdir. Bir de şehit annesini düşünün. Oğlunu davulla, zurnayla uğurlarken ağlayarak evladının ölüsünü aldığını. Şehit annesinin yüreğinde bir kor ateşidir o. Hiç tükenmeyecek, yüreğinde hep taşınacak bir kor ateşi. Onlar yine de evlatlarının kokusunu içlerine çekmişlerdir. Ya çocuğu eline aldığı an kaybeden annelerimiz? Daha onların kokusunu içine çekmeden kaybeden annelerimiz. Onlar için ise hiç söndürülemeyecek olan bir yangındır. TEOG sınavına giren öğrenciler içinse mum ışığı kadar hissizdir duyguları. Belki içinizde yanardağlar oluşturur. Ama biz yine de akıntımızda bulunan engelleri yıkacağız ki onlar su gibi kayıplarımızı girdaba dönüştürmesin. Biz eğer onları umut ışığı olarak görürsek o karanlık girdaplardan çok rahat kurtuluruz.

Zeliha ÖZCAN

Yağmur AKKURT

KIRK DAKİKA ANILARI

Merhaba ben Ayşegül. Bugün size güzel şeyler anlatacağım. Bundan on beş, yirmi gün önce Türkçe dersindeydik. Öğretmenimiz tema hazırlık sorularını soruyordu. Sorulardan birisi de “ Vatandaşlık görevlerimiz nelerdir?” sorusuydu. Sınıf arkadaşlarım parmak kaldırıp sırayla cevaplarını verdiler. Askerlik yapmak, vergi vermek, oy vermek, yasalara uymak gibi cevaplardan sonra Yusuf arkadaşımız parmak kaldırdı. Öğretmenimiz Yusuf’a söz hakkı verince Yusuf: “Sünnet olmak” cevabını verdi. Tüm sınıf kahkahalara boğuldu. Öğretmenimiz sünnet olmanın dini değerlerimizle ilgili olduğunu söyledi. Dersimiz eğlenceli dakikalarla sürdü. Sınıf olarak çok eğlendiğimiz bir başka olay ise şuydu: Türkçe dersinde zıt anlamlı kelimelerle ilgili bir etkinlik vardı. Etkinlikte ‘tutsak’ kelimenin zıt anlamlısını kimse bulamamıştı. Herkes cevabı düşünürken Emre parmak kaldırıp söz hakkı istedi. Emre: “Öğretmenim, tutsak kelimesinin zıt anlamlısı tutmasak. ” dedi. Tüm sınıf bu cevaba güldük. Bu cevap doğru değildi. Öğretmenimiz bir kelimenin olumsuzunun kelimenin zıt anlamlısı olmadığını ‘tutsak’ kelimesinin zıt anlamlısının ‘özgür’ olduğunu söyledi. Derslerimizdeki eğlenceli anları hatırladıkça gülüyorum. Nice eğlenceli kırk dakika anılarına...

Ayşegül GÜDÜK

DOĞA SEVGİSİ

Orman bir ev sanki,
Koruyor bizleri,
Biz ona zarar versek bile,
O seviyor bizi.
O seviyor bizi.
Renk renk çiçekler
Süslüyor çimenleri,
O güzel kokusu,
Hayran bırakıyor beni.
Kuşlar cıvıl cıvıl ötüyor,
Sabah saatleri.
Sanki bir ninni,
Uyuyacakmışız gibi.
Ey zalim insan!
Niye kesersin bitkileri?
Zarar vermek ne işine yarar?
Üzüyorsun bizleri.

Elifnaz AYDINLI

EĞİTİM OLMADAN

Hepimizin bildiği gibi turizm neredeyse her alanda bizlerle. Ülkemizin doğal ve tarihi güzellikleriyle çok zengin bir ülke. Mesela bir yere gittiğinizi düşünün. Eğer o yer hakkında bilginiz yoksa ya da yanınızda eğitilmiş bir rehber yoksa o gezi size hiçbir şey katmaz.

Size başımdan geçen bir olayı anlatayım.

Benim Kanadalı Kris isminde bir arkadaşım var. Mektuplarımda ona hep ülkemden bahsedirdim. Geçen yıl çok merak ettiği için turist olarak Bursa'ya geldi. O gün yol yorgunuydu. Dinlendi ve ertesi gün ona gezdirmek istediğim yerler hakkında bilgi topladım. Ve ilk olarak Bursa Kalesi'ne gittik. Bursa Kalesine varduktan sonra parayla satın alamayacağımız bilgilerle onu aydınlattım. Ona Bursa Kalesi'nin, Romalılara ait olduğunu, Bizanslılardan Osmanlı İmparatorluğu'na geçtiğini, günümüze kadar çeşitli onarımlarla ayakta tutulmaya çalışıldığını, ama o kaleden sadece surların kaldığını bu surlarda kiklopien taşlarının önemli kısmının Roma Devleti'ne ait olduğunu anlattım. Kris anlattıklarımın çok etkilendiğini söyledi. Gezmeye devam ettik. Emir Sultan, Yeşil Türbe, Ulu Camii gibi birçok tarihi eserleri, hangi tarihte kim tarafından yapıldığını anlatarak onu gezdirdim. Tabi gezimiz Bursa ile sınırlı kalmadı. Birkaç tane daha tarihi eserler bulduran şehirleri gezdik. Ayrılık vakti geldiğinde Kris ülkemizden çok memnun ayrıldı. Geçen hafta elektronik posta attı. Bu sene yine geleceğini ve yanında on bir arkadaşını daha getireceğini söyledi. Kris'in ülkemizi tekrar görmek istemesi ve arkadaşlarını da getirmesi ülkemize yüklü miktarda döviz bırakması demektir. Yani para olmadan eğitim olur ama eğitim olmadan ne para ne de turizm olur.

Didar CAVDARCI

HAYALİ ARKADAŞIM ÖZGÜR

Öncelikle merhaba. Evet sen bir hayalsin. Neden mi hayali arkadaşısın? Çünkü yazmam için bir sebebim kalmamıştı. Konu bulamıyordum artık. Konusuz bir yazı mı olurmuş? Olmaz tabiki de, bu nedenle varsın. Çünkü yazmak için sana ihtiyacım var. Kişiliğinin ve cinsiyetinin bir önemi yok. Çünkü fikirlerin ve düşüncelerin cinsiyetle ve kişilikle bir alakası yoktur. Neyse sana anlatmam gereken birçok şey var. Öncelikle Watkinsnain adındaki bir filozof: "Dilin kadarsın." demiştir. Bunu duyduğumda öyle derin düşüncelere daldım ki. Binlerce kez ne ağır söz ama diye düşündüm. Acaba benden başka bu kadar derinden anlayan var mıydı? Sokaktan birine bu sözü söyleyince ne derdi acaba? Ben merak ettim. Çıktım dışarıya, rastgele bir gence söyledim. "Haa, ne diyon?" diye bir cevap verdi. Ben ise arkama bile bakmadan kaçtım. Belki de bu sözde bundan bahsediyordu ve anlayamadığımız binlerce şeyden. Her zaman kendimin yanlış yerde olduğunu düşünmüşümdür. Ben 70'lerde yaşamalıyım. Cahit ZARİFOĞLU'yla, Nuri PAKDİL'le, Necip FAZIL ile yaşamalıyım. Onların yanında şiir yazmalı, her gün gazetecilerde dergileri beklemeliyim. O zamanların insanıyım ben. Şimdi bilgisayardan şiirlerini yazıp ünlü olanları görmemeliyim. Ben yalnızca şiirlere, kitaplara dönmeliyim yüzümü. Bunu öğrendim. Ben bunu kendimden öğrendim. Sayfalarca yorulmadan, zevkle yazmayı öğrendim. Şimdi gelelim esas mevzuya. O kadar yazdığım için artık yazacak bir şey bulamadım. Ben de seni hayal ettim. Beni dinlediğini, hatta dinlerken gözlerinden bir damla yaş aktığını hayal ettim. Sen benim hayali arkadaşım Özgür'sün ve bir süre seni özgür bırakıyorum. En içten sevgilerimle...

Rabia Zeynep TAS

CUMHURİYET ÇOCUKLARI

Bugün bayram doldurun sokakları,
Sevinin, eğlenin, süsleyin bütün yolları,
Görsün bütün dünya bu bayramları,
Sevinin, eğlenin Cumhuriyet çocukları!

Hatırlayın Cumhuriyet'in kurulduğu yılları,
Dünya bir olmuş paylaşıyor bütün toprakları,
Savunuyor vatanı ülkemiz evlatları,
Cumhuriyet çocukları, unutmayın bunları!

Coşkuyla kutluyoruz bütün bayramları,
Çağırırız ülkemize bütün çocukları,
Sergiler çocuklar bütün oyunları,
Sevinin, eğlenin Cumhuriyet çocukları!

Bayramda süsledik bütün okulları,
Donattık bütün sokakları,
Gururla yürüyor ülkemiz çocukları,
Sevinin, eğlenin Cumhuriyet çocukları!

Mücahit Durmuş AKGÜL

Mustafa KÜPELİ

KÜÇÜK DOSTUM BONCUK

Soğuk bir kış gününde markete giderken donmakta olan bir yavru köpek görmüştüm. Babama durdurmasını söyledim. Babam arabayı durdurup köpeğin yanına gitti. Köpeği alıp arabaya koydu. Eve gittik. Evde annem köpeği görünce şaşırılmıştı. Olan biteni anlatınca şaşkınlığı gitmişti. Köpeğe yemek getirmiştik. Ama o donmaktan kurtulduğunun farkında değildi. Yemeği yiyemedi. Hala üşüyor olmalıydı ki hiçbir şey yapmıyordu. Akşam olmuştu, ama o hala yatıyordu. Bende yatmak için yatağıma gittim. Ama hala onu düşünüyordum. Herkes uyumuş ben hala yavruyu düşünürken birden mırıldanma sesi duydum. Bu yavru köpektен geliyordu. Köpeğin yanına gidip baktığımda, köpeğin gözleri açıp bana baktığımda “Teşekkür ederim.” demiş gibi mırıldandığını fark ettim. Onu okşayıp yatağıma döndüm.

Sabah kalktığımda yanımdaydı. Onu burada görünce anlamıştım ki kendisine gelmişti. Bu haberi annemle babama da söyledim. Babam “Onu bugün veterinerine götürelim.” dedi. Ben de kabul ettim.

ÇEŞMEDE BİR ANI

Furkan, Hatice, ben ve ablam Merve. Dördümüzde küçüktük. Dedemlerin köyüne gitmiştik. O gün köydeki suyu en soğuk olan çeşmeye gittik. Çeşmenin başında kimse yoktu. Çeşmede biraz su içtikten sonra Hatice eline bir avuç dolusu su alıp bize atmaya başladı. İşte minik minik ellerimize ne kadar sığarsa! Biz de başladık sonra su savaşı yapmaya... Su ve savaş kelimelerini de yan yana hiç sevmem. Savaş kelimesi suyun yanında daha bir çirkin geldi kulağıma her neyse.

Su demişken zaman su gibi alıp gitmişti. Sonra da o ıslak üstümüzle eve gidemeyeceğimizi bildiğimiz için temmuz ayının sıcaklığında kurulanmaya başladık. Eve gitmek üzere ablamın dikkatini çeken bir şey oldu. Çeşmenin önündeki uzun dallı ağaç. Bizim başında yakan bu oldu zaten. Hatice, ablamın dikkatlice ağaca baktığını görünce ağacı maymunların sallandığı ağaçlara benzetti. Hemen o da dala tutunup asıldı ve sallanmaya başladı. Laf aramızda galiba dal taşımadı ve yere ‘pat’ diye düştü. Biz sanırım temmuz sıcaklığının etkisinden yer çekimi kanununu unutmuştuk. Uzun bir dal düştü yere. Sonra cırtlak bir ses duyduk. Çeşmenin arkasındaki evden geliyordu. Ağacın kökü de oradaydı. Kadının evinin bahçesinden sarkan o büyük ağacın uzun dalları çeşmeye gölge oluyordu, çeşmenin etrafını kaplıyordu. Ama şimdi biz nereden bilelim ağacın kökünün nerede olduğunu.

Kahvaltıyı yaptıktan sonra köpeğe yemek verdim. O yerken ben ve babam hazırlanıyorduk. 5-10 dakika sonra evden çıktık. Yolda giderken babama: “Baba bu yavru köpek bizim olabilir mi?” dedim. Babam: “Olur tabi. Neden olmasın?” dedi. Ben hemen isim düşünmeye başladım. Bulmuştum galiba, evet buldum. Boncuk, diye bağırdım. Babama “Baba bu yavru köpeğin gözleri gibi adı da boncuk olsun.” dedim. Babam da bu ismi sevmişti. Biz bunları konuşurken veterinerine gelmiştik. Babam, Boncuk’u veterinerine gösterdi. Veteriner yavrunun birkaç haftaya iyileşeceğini söyledi. Eve gelip anneme söyledim. Annem de bizim gibi sevindi. Birkaç hafta geçti. Boncuk iyileşti. İlkbahar da gelmişti. Boncuk’la her gün oyun oynar, parka giderdik. Bir gün yine parka gitmiştik. Orda oyun oynarken bir adam gelip Boncuk’u arabaya alıp gitti. O an ne yapacağımı bilememiştim. Hem ağlıyor hem de koşarak eve gidiyordum. Beni gören annem hemen ne olduğunu sordu. Olan biteni anlattım. Annem ve babam arabaya binip Boncuk’u aramaya gittiler. Ben ise evde ağlayarak Boncuk’un gelmesini bekledim. Akşam olmuştu. Annemler gelmiş ama yanlarında Boncuk yoktu. Anneme sorduğumda Boncuk’u bulamadıklarını söyledi. Ağlamaktan gözlerim şişmişti. Annem Boncuk ‘un geri geleceğini söyledi. Ama ben Boncuk’u şimdi istiyordum. İki hafta Boncuk’u bulamamıştık. Ben artık ümidimi yitirmiştim. Bir gün bir havlama sesi gelmişti. Bu Boncuk’un sesiydi. Hemen pencereye baktım. Bu Boncuk’tu hemen yanına gittim. Her yeri yara bere içinde idi. Onu alıp annemlerin yanına götürdüm. İyi görünmüyordu. Babam onu veterinerine götürdü. Geldiklerinde Boncuk hemen bana sarıldı. Korkmuş olmalıydı. Onu bir daha bırakmayacağıma söz vermişim

Yıllar geçmişti. Boncuk ile benim aramızda büyük dostluklar kuruldu. Bu durum ömür boyu böyle geçti.

Rümeysa KELES

Biz orada olayın şokunu yaşarken kadın kapının önüne gelmişti. Hatta çeşmenin önüne diyebiliriz. Kadın yanımıza gelip bize: “Siz iyi çocuklara benziyorsunuz. O yüzden size kızmayacağım ama bu ağaç benim için çok önemlidir. Ben bunu küçüklüğümden bu yana hep korudum, arkadaş bildim. Lütfen bir daha hiçbir ağaca zarar vermeyin.” dedi ve gitti. Biz de bundan sonra hiçbir ağaca zarar vermeyeceğimize söz verdik. Eve vardığımızda hava kararmak üzereydi.

Miray USANMAZ

SONBAHAR

Sert ama nemli bir hava, Yapraklar yere dökülmüş, Bazıları uçuyor rüzgarla sağa sola, Sarı, kırmızı renkteler. Havada bir kırmızılık mı var? Sanki göç ediyor kuşlar. Gökyüzü bile üşümüş, Bulutlar ağlıyorlar. Penceredeyken yaprak düştü elime. Solmuş bir yaprak... Kurumuş, kırılmak üzereydi; Hemen aldım içeri. Rengi o kadar güzeldi ki; Kırmızı mı , sarı mı belli değil. Yaprak o kadar güzeldi ki; Bir sonbahar rengi...

Zeynep İŞİK

ŞANSLI SAAT

Bir şehirde Mehmet Kara isimli bir adam yaşamış. Bu adam bir maden ocağında çalışmış. Fatma diye bir karısı varmış, Ali diye de 1 yaşında oğlu. Bu aile çok yoksulmuş.

Bir gün Mehmet kahvaltısını yapıp maden ocağına gitmiş, yine kazmaya başlamış. Kazmış, kazmış, kazmış. Kazarken eski bir saat bulmuş. Mehmet yoksulluğundan bu saati bulduğuna sevinmiş ve saati takmış. Kazmaya geri döndüğünde kazdığı bir topraktan kömür çıkmış. O gün patron onu yanına çağırmış. Bu azminden dolayı maaşına 1000 TL eklemiş.

Mehmet evine gelmiş. Karısı ona en sevdiği yemek olan kuru fasulye yapmış. Mehmet sevinerek sofraya oturmuş. Karısına maaşına 1000 TL eklendiğini söylemiş. Karısı çok sevinmiş.

O akşam Ali'yle oynarken Ali'nin ağzından "Baba" kelimesi çıkmış. Mehmet sevinçten havalara uçmuş. Karısına söylemiş. İki de sevinçten çıldırmış. Mehmet neden bu kadar şanslı olduğuna şaşırılmış, Allah'a şükretmiş.

Ertesi gün maden ocağına saatsiz gitmiş. Gayet normal bir gün geçirmiş ve eve gelmiş. Çünkü şansının saatten geldiğini düşünmüş. Ertesi gün iş yerine saatle gitmiş. Yolda en iyi arkadaşı Dursun, Mehmet'in faturalarını ödediğini söylemiş. Mehmet bunun saatten olduğunu anlamış. Ocakta yine bir sürü kömür bulmuş.

Eve gelirken bir inşaatın yanından geçiyormuş. İpe dolanmış bir inşaat işçisi makine yüzünden düşmeye sürükleniyormuş. Mehmet koşarak makineyi durdurmuş. Adamın hayatı kurtulmuş. Adam rahatlamış. Mehmet'e nasıl teşekkür edeceğini bilememiş.

Cumartesi günü belediye başkanı Mehmet'i çağırmış. Mehmet bir şey anlamamış. Saatini takıp gitmiş. Başkan, işçiyi kurtardığı için Mehmet'e teşekkür etmiş. Başkan işçinin aslında popüler bir gazetenin en değerli muhabirlerinden biri olduğunu söylemiş. Bu yüzden muhabirin Mehmet'e bir bakkal ve yeni bir ev verdiğini söylemiş. Mehmet sevincini belli etmemiş. Eve, havalara uçarak gitmiş. Eski işyerinden maaşıyla beraber ailesiyle yeni evine gelmişler. Ertesi gün bakkalını işletmeye koyulmuş

Bakkal ve yeni ev alınca Mehmet'in gözünü zenginlik kör etmiş. Yaptığı yatırımlar azalmış. Mehmet yine bir gün bakkalını işletirken bir arkadaşı gelmiş. Malların fiyatlarını öğrenince arkadaşı şaşırılmış. Arkadaşı:

-Bu mallar bu kadar ucuz olursa sen iki aya kalmaz batarsın.

-Gerçekten mi?

-Gerçekten ya! Bu fiyatlar biraz yükselmeli. Bir de herkese yardım etmene ne gerek var? Sen zenginsin, kendi hayatını yaşarsın.

Bunları duyan saf Mehmet fiyatları yükseltmiş. Yardımı bırakmış. Bu huyları Mehmet'i kısa sürede kötü bir adama döndürmüştü.

Bir gün sokakta bir adam eşini dövüyormuş. Mehmet oradan geçmiş ama yardım etmemiş. O sırada mobese kamerası bunları tek tek kaydetmiş. Dövülen kadın polise gitmiş ve anlatmış. Kocasını tutuklanmış; ama Mehmet'in bakıp hiçbir şey yapmaması da gazeteye konu olacakmış. Bu Mehmet'in kulağına kadar gitmiş. Mehmet haberi yapmamalarını istemiş. Bu böyle pahalıya mâl olunca Mehmet çaresiz eve gitmiş.

Mehmet gece uyurken bir rüya görmüş. Rüyasında aksakallı bir dede görmüş. Dede: -Başına gelenler hep şanslı saat yüzünden geldi. Sen açgözlülük yaptın. Şanslı Allah'tan değil, saatten bildin. O saati bulduğunda o şans sana Allah'tan başkası vermedi. O saati sen çok kullanınca ve hiçbir bağış vb. şeylerde kullanmayınca kötü bir arkadaşın tarafından kötü birisi oldun. Sen açgözlülüğünden dolayı kötü bir adam oldun ve bunun cezasını çektin. Şimdi o saatten vazgeç!

Mehmet uyanmış. "Allahım ben ne yaptım? Açgözlülük ve zenginlik gözümü kör etmiş." diyen Mehmet saati çöpe atmış. Eski iyi Mehmet geri dönmüş.

Muhammet Enes GÜMÜS

ANLATSAM ROMAN OLUR

Merhaba. Bizim ülkemizde hoş geldiniz. Ülkemizde sevgi, saygı ve hoşgörü hiç eksik olmaz. Ülkemizde yerli, yabancı herkes çok güzel ağırlanır. Misafirperverlik gelişmiştir ve çok önem görür.

Yemeklerimiz de çok güzeldir, meyve sebzelerimiz tazedir, toprağımız bereketlidir. Ege Bölgesi'ne yolunuz düşerse portakallarını yemeden geçemezsiniz. Hele bir de o Amasya'nın tatlı elmaları var ya ağzınızın suyu akar. Biz burada yemeklerden, meyvelerden konuşurken – sanırım karnım acıktı- bir de baktım Nasrettin Hoca Akşehir'de fıkralar anlatıyor. Fıkralarına gülerken kendimi Sarıköy'de buldum. O güzel sesiyle beni benden alıyor Yunus Emre. Yurdumuzun yüreği yanık şairi yine şiir yazıyor.

Yine yollara düşüyorum, biraz daha gidelim. İstikamet Konya. Burada sevgi temasıyla söylüyor Mevlana, Konya'dan çocuklara tüm dünyaya sevgi, aşk ışığı saçıyor. Bir de baktım yüreğim parçalandı. Daha çocuğu Hasan'ı emzirmeden çıkmış savaşırlara Nene Hatun. Kocasını ölmüş ama o savaşta askerlere erzak taşımaya devam ediyor. Sonra kendimi İstanbul'da buldum. Baktım Boğaziçi Köprüsü ağzım açık kaldı. Hâlbuki ben daha Rize'de çayımı yudumluyordum. Unutmadım seni Sütçü İmam, biliyorum Maraş'ta başlattın kurtuluşu. Bursa'nın o güzel suyu, görünüyor cennet gibi. Hele bir de o Gemlik zeytini, beni benden alıyor. Türkiye'nin güzellikleri daha bitmedi, bitmez de. Anlatsam roman olur...

Beyza KOCYİĞİT

ÇOCUK OLMAK

Aslında birçok kişiye göre çocuk olmak o kadar kolaydır ki. Ama kolay görünüp de en zor olanıdır o. Biz şu anda apartman dairelerine sıkıştırılmış sadece ev, okul ve bilgisayar üçlüsü arasında gidip gelen birer zombi gibiyiz. Biz bu dünyada keşfedilmeyen birer kıta gibiyiz aslında. Daha doğrusu keşfedilemeyen demeliyim. Çünkü o gökdelenlerde biz sadece beden değil ruhsal olarak da sıkışıp kaldık. Büyüklerin hepsi bizim bilgisayarlarla tüm ihtiyaçlarımızı karşılayabileceğimizi zannediyor. Binalara sıkışıp kalmamalı çocuk dediğimiz. Koşmalı oynamalı ve eğlenmeli ama bilgisayar ekranlarında saatlerce durmamalı. Çünkü onlar bu ülkenin, bizim geleceğimiz. Ben demiyorum hiç oynamasınlar ama artık saatlerce onların başındayız. Hep büyüklerin çocukluk anılarını dinlemeyi severim. Çünkü onların çocukluklarında hep bir sevgi ve güven vardı. Şu an çocuklar yalnız ve güven duygusundan yoksunlar. Sadece çıkar ilişkilerine göre arkadaşlık kuruyorlar. Biz her şeyimizi kaybedelim. Ama lütfen çocuklarımızı kaybetmeyelim. Ve biz çocuklar lütfen bizler bile çocukluklarımızı boşa harcamayalım. Çünkü hiçbir bilgisayar onları bize geri getiremeyecek.

Zeliha ÖZCAN

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan Bodur Köfte'ye Teşekkür Ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Muharrem TUNCEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Taner KOMAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Samet ERYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Deniz AĞIRBAŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Münevver Çaylı TUNCER

Nil URANS

Sevda Gökhan DEMİR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Stat Caddesi No 55 Çubuk/ANKARA

0312 838 52 24